

Zrada

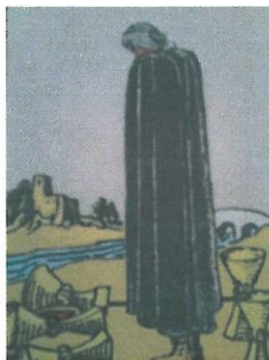
Do tohoto města jsem přišel před sedmi lety pouze se svým věrným psem a malým rancem plným buchet. Ztratil jsem se mezi vysokými stromy, a tak jsem vylezl na jednu skálu, abych se rozhlédl. Nedaleko jsem uviděl město a poblíž byla řeka. Už se vylévala z koryta a za pár dní by mohla zaplavit město. Rozhodl jsem se je varovat. Společně jsme postavili barikády a město zachránili. Potom jsem nechal vybudovat přehradu, aby se situace už nikdy neopakovala.

Rok nato svrhli z trůnu starého krále, protože kradl ze státní pokladny. Za nového krále si zvolili mě a za manželku jeho dceru, princeznu Adélinu, do které jsem se na první pohled zamiloval. Lidé bujaře slavili celý týden. Víno teklo proudem a stoly byly plné vybraných pochoutek. Země za mé vlády vzkvétala a nikdo netrpěl chudobou.

Jednoho dne do města přišla věštkyně. Byla zahalená do černého pláště a lidem naháněla strach. Prý připomíná smrt. Mě to nedalo a vydal jsem se na ni podívat. Vstoupil jsem do jejího věšteckého stanu a do nosu mě praštila vůně kadidla. Na masivním dřevěném stole hořela svíce. Najednou ze tmy vystoupila shrbená stařena. Nadskočil jsem zděšením. Nabídla mi své věštecké schopnosti a já souhlasil. Asi po hodině čtení z karet vyřkla osudný ortel. Já jsem si z něho ale nic nedělal. Druhý den prostě zmizela.

Při večeři jsem věštbu pověděl manželce. Zasmála se, ale v jejích očích jsem spatřil cosi podivného. Když jsem v noci usnul, zdál se mi podivný sen. Manželka běžela ke hladomorně kousek za městem. Potom se sen změnil a já jsem se znovu ocitl ve věšteckém stanu. Stařena se hlasitě smála. Celý zpocený jsem se probudil. Manželka v posteli nebyla. Oblékl jsem si kabát, vzal luk a toulec se šípy a rozběhl se ke hladomorně. Vešel jsem dovnitř a šel po hlasech. Došel jsem až k vězení starého krále. Domlouvali s Adélinou, jak mě svrhnout z trůnu. Před očima se mi zatemnělo. Seběhl jsem dolů po schodech. Z kapsy kabátu jsem vytáhl křesadlo. Zapaloval jsem šípy a házel je okny do věže. Z oken vyšlehly plameny a ozval se pronikavý výkřik. S králem radši seskočili dolů, než aby shořeli v plamenech. Tvrdě dopadli na zem. Já se utekl schovat do povzdálí a sledoval jsem hořící věž. Oheň se rychle šířil. Únavou se mi klížily víčka a usnul jsem.

Ráno mě probudil křik. Otevřel jsem oči a spatřil, jak se moje milované město zmítá v plamenech. Nevěděl jsem, co mám dělat, a tak jsem prostě jenom běžel. Přemýšlel jsem o osudech všech lidí a hlava mi z toho těžkla. Za všechno můžu já!!! S tím už nemohu dál žít. A tím se dostáváme k dnešku. Sleduji ruiny města a zapadá slunce. Naposledy se rozhlédnu kolem a skočím ze skály dolů.

Barbora Podzimková (tercie)